

"MIJN GEZICHT STOND VAN VOORHOOFD TOT KIN VOL MET RODE BOBBELS EN PUISTJES" | ANNELIES (21)

Door WAT WAT jongerenreporter | 11-24 jaar

Vanaf ik naar de middelbare school ging, begon ik enorm last te krijgen van acné. Cosmetica gebruikte ik toen niet, dus was het overduidelijk de schuld van mijn ouders (enfin, hun fantastische genen) dat ik met deze prachtexemplaren rondliep.

De eerste twee jaren waren eigenlijk de ergste. Heel mijn gezicht stond van voorhoofd tot kin vol met rode bobbel en puistjes. Hoe fettiger hoe prettiger, maar in dit geval was dat toch even anders. Als er al eentje verdween, kreeg ik er 's anderendaags 2 voor in de plaats.

Na een bezoek aan de dermatoloog besloot ik de apotheek om de hoek leeg te kopen: zalfjes, dagcrèmes tegen acné, serums, wasgel,... niets leek echt goed te helpen.

Voorals puber had ik hier enorm veel moeite mee. Ik voelde me lelijk, vies en meed vaak sociaal contact omdat ik slecht in mijn vel zat. Ik heb mezelf nooit knap gevonden, maar dit maakte het absoluut niet beter.

Ik voelde me lelijk, vies en meed vaak sociaal contact omdat ik slecht in mijn vel zat.

Annelies, 21 jaar

Soms was het huilend in slaap vallen en hopen dat ik wakker zou worden met een egale huid, zoals de rest van mijn vriendinnen. Op feestjes wilde ik verdwijnen als mensen te dichtbij kwamen om te babbelen.

Ik was bang om gepest te worden: bril, blokjes en een puistenkop, hoewel ik alles in huis had, is het gelukkig nooit zover gekomen. Toch voelde ik me minderwaardig en heeft het me heel onzeker gemaakt. Aan weglachen deed ik wel, want zelfspot is nog steeds de beste remedie...

Doorheen de jaren werd het steeds beter, maar weg was het nooit helemaal. Als laatste redmiddel (ik was inmiddels 17) ging ik naar de huisarts voor de pil. Voorlopig werkt dit redelijk goed, naast het serum en de dagcrème van de apotheek die ik nog dagelijks gebruik.

In perioden van vermoeidheid, stress, of wanneer ik niet op mijn voeding let, krijg ik vaak nog eens een opstoot. Ook de onzekerheid is nog niet verdwenen. Maar als het een troost mag zijn, het wordt beter! Sluit je vooral niet op, blijf genieten en wees niet te hard voor jezelf.

TEKST: Margot Gysbrechts

PRAAT EROVER

Bezoek het forum van Awel

Deel je verhaal met leeftijdsgenoten of reageer op het verhaal van iemand anders.

